

ALGÚ CAMINA

PSEUDÒNIM: MERLA

Una persona camina.

Enmig del bosc, enmig de la plana, al costat del no-res.

De tant en tant, quan troba un poble, s'atura a fer un mos. Menja els fruits de la pomera d'un jardí, els espàrrecs d'un marge, les pastanagues d'un hort.

Quan troba una font beu, i a vegades una vaca curiosa el mira i veu com engoleix el líquid fresc.

Dorm bressolat pel cant del xot, i protegit per alguna cova.

Pensa, ni massa ni massa poc, en coses fútils que oblida ràpidament.

Veu paisatges místics, que les retines fotografien i guarden en algun calaix, a prop del cervell.

Quan fa sol canta, i les mallerengues l'imiten per no passar desapercbudes.

Quan plou llepa l'aigua, que llisca pel seu rostre.

Els dies d'insomni mira la lluna, i aquesta li somriu.

Quan es cansa dels arbres s'acosta als pobles, i admira les cases i esglésies, fetes de pedres amuntegades amb gràcia i astúcia.

Quan es cansa de les cases torna als boscos, a admirar els troncs drets, o retorçats per alguna raó.

I com que ningú li ha dit que s'havia acabat el món, segueix caminant.